

[Ole Bjørn Kraft.]

overfor krigsførende Magter og andre Stater, at vi ikke kan siges at give nogen Stat en Fordel fremfor en anden, i Særdeleshed saaledes, at vi ikke tillader, at nogen anden Magt benytter vort Landomraade eller Søterritorium til Krigsformaal. Vi føler det som en rimelig og naturlig Pligt for enhver Stat at modsætte sig dette med Vaabenmagt. Hvis vi paa Forhaand afskærer os derfra ved simpelt hen at afskære os fra Muligheden derfor og paa Forhaand, saaledes som Udenrigsministeren, erklærer, at vi ikke vil modsætte os Krænkelser af vort Territorium, men overlade det til Tilfældet, hvem der vil drage Fordel af vort Omraade, saa er det i Virkeligheden at opgive Upartiskheden, saa er det i Virkeligheden at prisgive Neutraliteten. En Gennemførelse af Regeringsforslaget vil derfor betyde, at vi giver Afkald paa et af de vigtigste Tegn paa vor fulde Suverænetet og gør vort Landomraade og vore Kyster til et herreløst Land ved en Krigs Udbrud, tilgængelige for det første det bedste Kup.

At en saadan Politik, at en saadan Erklæring paa Forhaand maa blive opfattet med Mistro og Mistillid af alle andre Stater, synes jeg siger sig selv. Den vil medføre, at man vil gøre sig alle mulige Forestillinger om, hvad Aarsagen hertil kan være, man vil undersøge, hvem der kan faa Fordel deraf, man vil ikke længere have den ubetingede Tillid til vor Neutralitetsvillie, som man tidligere har haft, og Følgerne vil derfor ikke udeblive. Hvis vi tager denne Beslutning — jeg haaber aldrig, der bliver et Flertal i den danske Rigsdag for noget saadant —, saa vil Udlandet naturligvis straks indrette sig efter de ændrede Forhold. Man vil allerede i Fredstid forberede hele Sagen, man ved jo, her ligger et herreløst Land, og at det blot gælder om at komme først for at faa ubetingede og store Fordele fremfor andre. Derfor vil det sige, at vor Suverænetet fra den Dag, dette Forslag er blevet til Lov, kun vil være en Skygge-Suverænetet, en Suverænetet, som vi har til Laans, paa Tid, indtil den Dag, da den virkelige skal staa sin Prøve, da Krigens Udbrud kommer.

Vor Opfattelse kan jeg derfor sammenfatte i følgende Betragtninger:

Regeringsforslagets Gennemførelse vil efter vor Opfattelse være i Strid med Folkeforbundets Forudsætninger og svækkende for Folkeforbundets Hensigter. Under de herskende Forhold maa det betegnes som en Illoyalitet overfor de øvrige Forbundsmedlemmer, hvis Vanskeligheder og

Byrder det vil øge. Det vil vække Mistanke til vor ubetingede Neutralitet, fordi vi giver Afkald paa at yde en virkelig Indsats for dens Haandhævelse og i en given Situation være til Fordel for en af de krigsførende Parter. Det vil reducere vor Suverænetet til kun at være paa Tid og derigennem svække vor Anseelse og forringe vor internationale Stilling. I Stedet for at styrke Freden vil det skabe Uro og Usikkerhed omkring os og forrykke det nuværende Balanceforhold mellem Staterne. Det vil derfor alt sammenfattet hverken tjene Fredens eller Forstaaelsespolitikens Fremgang eller vor nationale Interesse; i Stedet for at bringe os Sikkerhed og Lettelse vil det bringe os Farer og Vanskeligheder, og den økonomiske Besparselse, det foregiver at ville bringe os, vil blive mangedobbelt betalt ved Tabet af Værdier, uden hvilke ingen Nation kan eksistere.

Alsing Andersen: Den Virksomhed, der fra konservativ Side har været udfoldet før denne Behandling her i Tinget, og de Taler, der har været holdt under Sagens Behandling, maa give Offentligheden et kraftigt Indtryk af, at der staar noget paa Spil for det konservative Parti i denne Sag. Der har været brugt meget kraftige Udtryk, man har ikke sparet paa Frimodigheden overfor Regeringen og overfor de andre Partier i Bedømmelsen af Regeringspartiernes Motiver, i Bedømmelsen af hele den Politik, som Regeringspartierne fører i denne Sag. Jeg skal imidlertid bestræbe mig for, gøre mig alle mulige menneskelige Anstrengelser for at holde mig indenfor de Grænser af Finfølelse, som er afstukket af de ærede konservative Talere i Løbet af de sidste Par Dage.

Det konservative Parti udtaler i Betænkningen sin Villie til at deltage i en fælles international Nedrustning under Ledelse af Folkeforbundet. Vi faar fra det konservative Parti denne Kærlighedserklæring, kan jeg maaske kalde det, til Folkeforbundet i 6—7 platoniske Linier, hvorefter man i et noget større Antal Linier søger at forklare, at denne Kærlighed ikke i Øjeblikket kan omsættes i praktisk Handling, idet man gaar ud fra som givet, at den Nedrustningskonference eller Afrustningskonference, som skal holdes om et Aars Tid, neppe vil føre til nævneværdige Resultater. Nu er det maaske lidt for tidligt at udtale en saadan Spaadom, og det er i alt Fald neppe den allerbedste Agitation for et vellykket Resultat af en Afrustningskonference, at ansvarlige politiske Partier